

2017.augusztus 17.

Egész nap jó széllel és még az elmúlt két nap viharából maradt nagy hullámok hátán vitorláztunk. Innen is köszönjük azoknak, akik kérésünkre elküldték nekünk a nyugati szeleket! Még az este beállta előtt elértük a megállónak tervezett Geysir Bight-ot, ami az igazság szerint csak egy kis egyenetlenség a partban. Sajnos a délnyugati szelek itt úgy fordultak, hogy az összes nagy hullámot bepofozgatták ebbe a részben homokos, részben sziklazátonyos horpadásba, s így ez ezen a napon alkalmatlan volt arra, hogy itt éjszakázzunk. A hajóról azonban láttuk a hegyoldalban kicsit magasabban ki-kifújó gejzíreket.

Szívünk szerint maradtunk volna, de az eszünk, a hullámok és a beálló alkonyat továbbhajózásra bízott bennünket. Nem maradhattunk itt éjszakára a hullámzás miatt, s ha már mennünk kellett, akkor még világosan vegyük fel a továbbhaladás irányát. Így is tettünk, folytattuk utunkat, hogy egy nagy levegővel még a keleti szél megérkezése előtt Dutch Harborba vitorlázzunk. Az éjszaka eseménytelenül telt, hacsak azt nem számítjuk eseménynek, hogy bizonytalan módon, de mintha északi fényt láttunk volna.

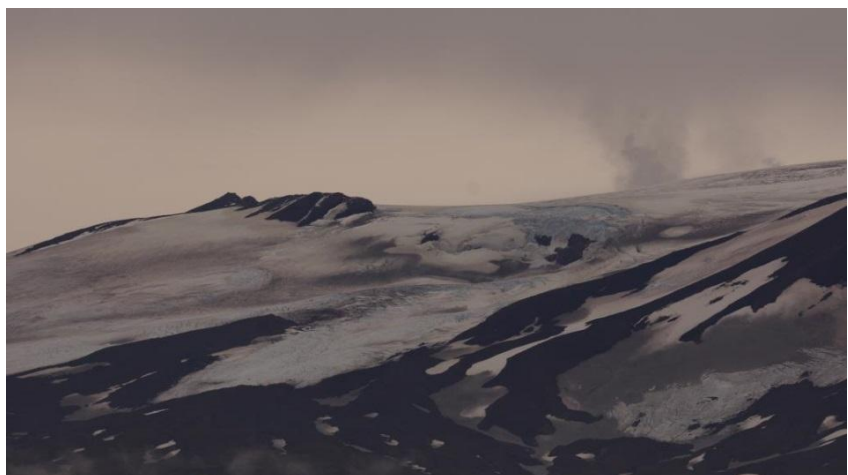

Reggel meglepően tiszta volt az idő s láttuk a távolban a múltkor közelről megnézett Bogoslof vulkáni szigetekcskáját, amint erőteljesen pöfékeli a magasba, „Hahóóó itt vagyok! Nézz csak meg, ma már nagyobb vagyok !!! ”

Legszívesebben persze ismét oda hajóztunk volna, csak...csak menni kellett tovább, nem tehattunk egy újabb 20-30 mérföldes kitérőt. Már délután volt mire elértük a múltkori éjszakázásunk helyét, a Koriga Pointot. Emlékszem, amikor néhány hete hajnalban oda értünk fókák úszkáltak a part menti vizekben. Most a parttól beljebb legalább két orca hátuszonyát pillantottuk meg. Valószínűleg őket is a fókák érdekelték volna. Próbáltunk közelíteni feléjük, de szemérmesek voltak s egy idő után megtartották a távolságot. A távolságot megtartották, de mégiscsak kíváncsiak voltak, mert még egy darabig követtek bennünket és néha elúszott valami alattunk. Míg az orcákat nézegettük, egyszer csak feltűnt valami: A tiszta időben jól látszott amint az öböl fölött magasodó Makusin vulkán pipál, és félreérthetetlenül fújja a füstöt.

„Micsoda nap” – kiáltottam föl, de ekkor még csak délután volt! Ahogy közeledtünk a Dutch Harbor előtti Unalaska Bay-hez, egy vélhetőleg elsodródott bóját vettünk észre. Ha már úgyis elsodródott, nézzük meg van-e a rákcsapdában rák, gondoltuk. Felhúztuk, - ez persze korántsem bizonyult olyan könnyű feladatnak, mint hittük –

de régen ott lehetett, mert néhány rákpáncélon kívül más nem volt benne. Amit fogott, azt valószínűleg megette egy éhes polip. Estére értünk be az Unalaska Bay Dutch Harborba bevezető ágához, és erősen alkonyodott. Ekkor már elég régen Gergő kormányozta a hajót és nagyon élvezte a feladatot. Ahogy hajóztunk be az öbölbe, mindenütt feltűntek a bálnák. Előbb csak a kifújásokat láttuk, majd azt is, ahogy a menekülő lazacokat a nagyra tátott szájukkal lehalásszák. Fantasztikus élmény volt egy bálna terülj-terülj asztalkám közepében állni. Készítettünk néhány fényképet, majd búcsút intettünk a vacsorázó asztaltársaságnak. Időközben arra is rájöttünk, hogy ismét ugrottunk egy időzónát, igaz, ezúttal most visszafelé.

Elképesztő, hogy mi minden történt velünk az elmúlt 24 órában!